

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 847/2016-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan, s. r. o., Užhorodská 21, Košice (s adresou na doručovanie Brezová 10, Košice), v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Blyšťan, pre namietané porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 167/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 167/2008 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet advokáta JUDr. Daniela Blyšťana, Užhorodská 21, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 847/2016-18 z 13. decembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 167/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že sa žalobou podanou 17. septembra 2008 na okresnom súde domáhal ochrany osobnosti s uplatnením nemajetkovej ujmy a náhrady škody proti spoločnosti [REDACTED] [REDACTED]. Keďže s podaním žaloby bolo spojené zaplatenie súdneho poplatku, ktorý bol v danom prípade vysoký, požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku. Okresný súd najprv žiadosti nevyhovel a uznesením návrh sťažovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu

podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol tak, že oslobodenie od súdnych poplatkov mu priznal. Prvé pojednávanie bolo nariadené na 24. jún 2013, dosiaľ však okresný súd vo veci samej nerozhodol. Od podania návrhu uplynulo už viac ako osem rokov, a preto je sťažovateľ toho názoru, že okresný súd nekoná bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných hodnôt postupom Okresného súdu Košice II v súdnom konaní vedenom pod sp. zn.: 28C 167/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II sa v súdnom konaní vedenom pod sp. zn.: 28C 167/2008 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v peniazoch vo výške 8.000,- eur, ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konanie titulom trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v sume 363,79 €, ktorú je povinný Okresný súd Košice II uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, vyjadrení účastníkov konania a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 28 C 167/2008:

- 18. septembra 2008 sťažovateľ podal žalobu o ochranu osobnosti, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, o náhradu škody proti žalovanej [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ];

- 1. februára 2008 sťažovateľ doručil „návrh na nariadenie predbežného opatrenia pred začatím konania“;

- 26. februára 2008 okresný súd uznesením č. k. 24 C 10/2008-78 rozhodol, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietal. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) uznesenie potvrdil uznesením č. k. 3 Co 131/2008-131 z 19. júna 2008;
- 17. októbra 2008 okresný súd uznesením sp. zn. 28 C 167/2008 zamietol „*návrh na nariadenie predbežného opatrenia navrhovateľa zo 17. 9. 2008*“;
- 30. januára 2009 Krajský súd v Košiciach rozhodnutím sp. zn. 4 Co 355/2008 potvrdil uznesenie okresného súdu zo 17. októbra 2008;
- 14. mája 2009 – 22. októbra 2009 okresný súd vyžiadal od 8 subjektov podklady na rozhodnutie o sťažovateľovej žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku;
- 10. októbra 2011 okresný súd vyžiadal od Okresného súdu Košice I s vecou súvisiace spisy (sp. zn. 12 C 149/2008);
- 17. januára 2012 okresný súd uznesením zastavil konanie o návrhu na začatie konania sťažovateľa v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 6 187,545,64 €;
- 19. januára 2012 okresný súd uznesením uložil odporcovi vyjadriť sa k žalobe;
- 13. februára 2012 bolo doručené vyjadrenie žalovaného;
- 23. februára 2012 okresný súd priznal sťažovateľovi čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 75 percent;
- 1. marca 2012 sťažovateľ doručil „*návrh na zmenu a úpravu žaloby*“;
- 22. októbra 2012 okresný súd uznesením sp. zn. 28 C 167/2008 konanie o návrhu na začatie konania sťažovateľa v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 499 847,97 € zastavil;
- 7. mája 2013 okresný súd uznesením povolil sťažovateľovi splácať súdny poplatok v sume 6 640,72 € v splátkach;
- 24. júna 2013 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Bolo odročené na 26. august 2013;
- 26. augusta 2013 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Bolo odročené na 7. október 2013;
- 7. októbra 2013 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Bolo odročené na 18. november 2013;

- 18. novembra 2013 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Bolo odročené na neurčito;
- 29. apríla 2014 okresný súd uznesením zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania;
- 21. mája 2014 žalovaný doručil odvolanie proti uzneseniu z 29. apríla 2014;
- 26. mája 2014 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ, žalovaný ani ich právni zástupcovia neboli prítomní;
- 16. júna 2016 sťažovateľ doručil vyjadrenie k odvolaniu žalovaného proti uzneseniu z 29. apríla 2014;
- 23. júna 2014 bola vec doručená Krajskému súdu v Košiciach. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 6 Co 575/2014;
- 27. augusta 2015 bol okresnému súdu doručený spis z krajského súdu s uznesením z 30. júla 2015, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu z 29. apríla 2014;
- 20. januára 2016 konajúci sudca okresného súdu požiadal Okresný súd Košice I o zaslanie spisu sp. zn. 12 C 149/2008;
- 25. januára 2016 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Bolo odročené na 21. marec 2016;
- 19. februára 2016 sťažovateľ doručil vyjadrenie – reakciu na pojednávanie konané 25. januára 2016;
- 21. marca 2016 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ, žalovaný a ani ich právni zástupcovia neboli prítomní. Bolo odročené na 2. máj 2016;
- 7. apríla 2016 okresný súd uznesením ustanovil do konania [REDACTED] ako tlmočníka na pojednávanie nariadené na 2. máj 2016;
- 27. apríla 2016 bolo doručené vyjadrenie sťažovateľa;
- 2. mája 2016 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Okresný súd uznesením nepripustil zmenu návrhu na začatie konania sťažovateľa navrhnutú v jeho podaní doručenom okresnému súdu 19. februára 2016. Pojednávanie bolo odročené na 6. jún 2016;
- 26. mája 2016 sťažovateľ mailom doručil „návrh na ďalší procesný postup“;
- 6. júna 2016 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Bolo odročené na 12. september 2016;

- 12. septembra 2016 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Bolo odročené na 28. november 2016;
- 28. novembra 2016 sa uskutočnilo pojednávanie. Bol vyhlásený rozsudok;
- 3. marca 2017 doručili obaja účastníci konania odvolanie proti rozsudku;
- 12. apríla 2017 okresný súd vyzval účastníkov na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie.

Na výzvu ústavného súdu sa k prijatej sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu v podaní sp. zn. 1 SprV/105/2017 doručenom ústavnému súdu 27. februára 2017. Okrem chronológie úkonov konajúceho súdu uviedol, že „... je možné konštatovať, že dĺžku predmetného konania ovplyvnil v prvých rokoch trvania sporu predovšetkým sám sťažovateľ svojimi návrhmi zo dňa 25.5.2010, kedy súdu navrhol vyčkat' na rozhodnutie odvolacieho súdu v obdobnej právnej veci pri rozhodovaní o jeho poplatkovej povinnosti a 28.9.2010, kedy oznámil podanie dovolania v predmetnom konaní a zároveň oznámil, že o rozhodnutí dovolacieho súdu bude bezodkladne informovať. Keďže až do dňa 10.10.2011 informácia zo strany sťažovateľa podaná nebola, zisťoval túto konajúci sudca cestou Okresného súdu Košice I. Následne súd v rámci objektívnych možností konal plynulé a až na dve krátkodobejšie obdobia nečinnosti (5.4.2012 až 22.10.2012 a 22.10.2012 až 7.5.2013 - dňa 22.10.2012 bolo v konaní vydané uznesenie) konanie nebolo poznačené zbytočnými priet'ahmi.

V období od 23.6.2014 do 27.8.2015 sa z dôvodu podaného odvolania spis nachádzal na odvolacom Krajskom súde v Košiciach, z ktorého bol vrátený s potvrdzujúcim uznesením. Toto obdobie však podľa môjho názoru nie je možné pripísať na ťarchu tunajšieho súdu, keď navyše je potrebné poznamenať, že spis bol vrátený s potvrdzujúcim uznesením, teda rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo správne a dĺžku konania pred odvolacím súdom nemohol zákonný sudca žiadnym spôsobom ovplyvniť.

V neposlednom rade je potrebné poukázať na skutkovú obťažnosť predmetného sporu, a to nie pre samotný predmet sporu, ale v okolnostiach danej konkrétnej veci. Túto teóriu potvrdzuje i rozsah zápisníc z jednotlivých pojednávaní, keď napríklad zápisnica zo dňa 25.1.2016 obsahovala 26 strán, zápisnica zo dňa 2.5.2016 bola v rozsahu 25 strán, zápisnica zo dňa 6.6.2016 mala 26 strán a zo dňa 12.9.2016 obsahovala 6 strán. V priebehu

konania bolo potrebné oboznámiť sa s veľkým množstvom listín a podaní, pripojených spisov a vypočuť svedkov. Fakt skutkovej zložitosti potvrdzuje i rozsah samotného spisu, ktorý obsahuje spolu 1391 strán a rozsahu rozsudku, vyhláseného na pojednávaní dňa 28.11.2016, ktorý má v písomnom vyhotovení 42 strán. Súd prvej inštancie teda vo veci rozhodol.“.

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal prostredníctvom svojho právneho zástupcu stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 7. marca 2017, v ktorom uviedol: *«Okresný súd Košice II rozhodujúci vo veci ochrany sťažovateľa na prvom stupni od 18.09.2008 do 28.11.2016 (osem rokov a dva mesiace), pričom prvostupňový rozsudok bol sťažovateľovi doručený až 17.02.2017 (osem rokov a päť mesiacov), sa voči sťažnosti na prieťahy v konaní bráni:*

- 1. zavinením sťažovateľa v prvých rokoch trvania sporu,*
- 2. okolnosťou, že spis bol jeden z osem rokov a troch mesiacov na odvolacom súde (23.6.2014 až 27.08.2015) a*
- 3. skutkovou zložitnosťou sporu, dĺžkou zápisníc a rozsahom spisu (1391 strán).*

V prvom rade je potrebné uviesť, že sťažovateľ prieťahy v konaní nijako nezavinil. Sťažovateľ sa nikdy súdnemu konaniu nevyhýbal. Naopak, bol aktívny a zúčastnil sa všetkých pojednávaní vo veci samej Počas konania viac krát urgoval nariadenie pojednávaní, v takmer každom podaní v závere poukazoval na dôležitosť časového faktoru vo vzťahu ku ochrane cti a ľudskej dôstojnosti, ktorá sa odstupom času oslabuje a mína účinku.

Súdu prvej inštancie nič nebránilo konať vo veci samej napriek akýmkoľvek návrhom sťažovateľa. Súd prvej inštancie mohol konať vo veci samej dokonca aj bez zaplateného súdneho poplatku, ktorý by sa bol od sťažovateľa vymáhal. Súd prvej inštancie nikdy konanie neprerušil (teda vždy mu plynuli lehoty). Z pohľadu sťažovateľa, ak súd prvej inštancie poukazuje na chronológiu vo veci je dôležité, kedy súd prvej inštancie vykonal prvý úkon vo veci samej.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že odvolací Krajský súd v Košiciach (súd nadriadený voči Okresnému súdu Košice II) zaujal k predbežným právnym otázkam a aj ku niektorým skutkovým otázkam významným pre vec samú nasledovný právny názor:

„Je nepochybné, že došlo a dochádza k zásahom do strany žalovaného a to tak ako je uvedené v odvolaní. Ide o opakujúci sa systém produkcie relácií, ktoré zasahujú do práv na ochranu osobnosti žalobcu...“ Takýto pre súd prvej inštancie právne záväzný názor mal súd v spise už od februára 2009. napriek tomu spor ukončil až po siedmich rokoch a deviatich mesiacoch.

V okolnostiach prípadu nešlo o skutkovo zložitú vec. pretože išlo o odvysielanie dvoch relácií o sťažovateľovi zo dňa 17.12.2007 a zo dňa 11.02.2008, pričom obe nahrávky mal súd od počiatku k dispozícii.

Ak sa súd prvej inštancie vyhovára na dĺžku zápisníc, ich dĺžku v neposlednom rade ovplyvnil súd tým. ako konanie viedol, keď sťažovateľ viac krát namietal neúčelnosť, nespôsobilosť a nadbytočnosť vykonávaných dôkazov. Ani rozsah spisu (1391 strán) nie je podľa názoru sťažovateľa relevantným dôvodom na to, aby súd vo veci sťažovateľa konal na prvom stupni 8 rokov a dva mesiace...

Súd prvej inštancie vo veci rozhodol až potom, čo bol informovaný o podanej ústavnej sťažnosti. Uvedené podľa názoru sťažovateľa nemá vplyv na dôvodnosť ústavnej sťažnosti.

Prvé pojednávanie vo veci samej nariadil súd 24.06.2013 stým, že vo veci samej rozhodol 28.11.2016, t. j. po troch rokoch a piatich mesiacoch od nariadenia prvého pojednávania vo veci samej. Ak od tohto obdobia odčítame rok. počas ktorého bol spis na Krajskom súde v Košiciach (23.06.2014 až 27.08.2015, na toto obdobie súd poukazuje v treťom odstavci s. 4 vyjadrenia vyplynie z toho, že v skutočnosti bol súd prvého stupňa spôsobilý vo veci samej rozhodnúť do dvoch rokov a piatich mesiacov od začatia prvého pojednávania vo veci samej...»

Účastníci konania pred ústavným súdom súhlasili s tým, aby ústavný súd upustil od verejného ústneho pojednávania vo veci, ústavný súd preto podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania upustil, pretože od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 167/2008 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ktorej predmetom konania je ochrana osobnosti, ústavný súd, zhodne s okresným súdom konštatuje, že preskúmané konanie možno hodnotiť ako skutkovo náročné. Inak ide o vec patriacu do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, hoci v judikatúre ústavného súdu sa pri konaniach obdobného typu pripúšťa aj zvýšená miera právnej náročnosti (napr. III. ÚS 401/2016).

2. Pri hodnotení podľa kritéria, ako sa v namietanom konaní správal samotný sťažovateľ, ústavný súd zistil, že sťažovateľ ani jeho právny zástupca sa bezdôvodne nezúčastnili na dvoch pojednávaniach, hoci mali predvolanie riadne doručené, prípadne termín konania druhého vzali na vedomie na predchádzajúcom pojednávaní. Obe pojednávania boli odročené. Treba tiež prisvedčiť okresnému súdu, ktorý poukázal

na sťažovateľov podiel na prietťahoch v konaní, ktorý spôsobil svojou žiadosťou „o nekonanie do rozhodnutia odvolacieho súdu“, pričom sám prisľúbil bezodkladne podať informáciu o stave tohto konania konajúcemu súdu. Avizovanú informáciu však nepodal a sám tak prispel k prietťahom v konaní v trvaní takmer rok a pol. Štyri roky po podaní žaloby sťažovateľ doručil „návrh na zmenu žaloby“, na základe ktorého okresný súd následne rozhodol o zastavení konania v časti 499 847,97 €. Podľa právneho názoru ústavného súdu síce využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jeho práv v súdnom konaní môže spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietťahy (m. m. I. ÚS 31/01). Zároveň dĺžku konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných prietťahov v prípade, keď súd o procesných návrhoch sťažovateľa konal a rozhodol bez zbytočných prietťahov (napr. II. ÚS 41/00, II. ÚS 889/2014).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Namietané konanie začalo 18. septembra 2008 a ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu trvalo takmer osem rokov. Z toho 14 mesiacov sa vec nachádzala na krajskom súde z dôvodu odvolania žalovaného proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (napr. III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04), podľa ktorej ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani orgánu verejnej moci konajúcemu vo veci.

Okresný súd sám uznal nečinnosť v období od 5. apríla 2012 do 22. októbra 2012 (7 mesiacov). Väčšie obdobie nečinnosti okresného súdu ústavný súd nezistil, konštatuje však, že postup okresného súdu nebol dostatočne efektívny, keďže v merite veci rozhodol až po ôsmich rokoch.

Ústavný súd preto, vychádzajúc z uvedeného, vyslovil, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 167/2008 došlo k zbytočným prietťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci

bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

Vzhľadom na to, že konanie v predmetnej veci na okresnom súde bolo ukončené, ústavný súd podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu neprikázal, aby ďalej vo veci konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 8 000 € s odôvodnením, že „*sa nevie domôcť súdnej ochrany*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, ako aj vzhľadom na povahu veci, považuje za primerané vo výške 1 500 € (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. Danielom Blyšťanom, ktoré si uplatnil v sume 363,79 €.

Keďže uplatnená suma trov právneho zastúpenia neodporuje vyhláske Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v uplatnenej sume.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet JUDr. Daniela Blyšťana (§ 31a zákona o ústavnom súde) podľa bodu 3 výroku rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017